debat talt saa meget om Danskhed, og man har fra enkelte Sider været højt oppe med Danmark, Fædreland, Danskhed, der var endda et æret Medlem af Forsamlingen, som erklærede sig for urdansk. Nu vil jeg ikke saa gerne søge Forbindelse med Urtiden, men naar der skal tales saa meget om Danskhed, kunde det saa ikke være paa Tide, at vi fik indført det danske Sprog i alle offentlige Dokumenter og Cirkulærer. Naar man faar et eller andet Dokument udleveret, et ministerielt Cirkulære, ja, næsten ligegyldigt hvilket offentligt Papir, vrimler det med snurrige Vendinger og Fremmedord, saa det er ganske umuligt at fatte Meningen deraf. Nu om Stunder, hvor adskillige Lægfolk maa beskæftige sig med Dokumenter, er dette højst uheldigt. Herregud, hvorfor kan man ikke affatte det paa Dansk? Skal det absolut være nødvendigt, naar man skal underskrive en Købekontrakt eller et Skøde, at rende til en Prokurator for at faa det oversat paa Dansk? Jeg synes, det er et Forhold, man maatte kunne faa ændret. Naar man læser „Statstidende" og Kundgørelserne deri, skulde man tro, de var skrevet i forrige Aarhundrede, saavel hvad angaar Sproget som den fuldkommen naive Form, de er iklædt. Naar man vil tale saa meget om Danmark og det danske Sprog, kan man saa ikke være enig om at komme bort fra det juridiske Sprog, fra Kancellistilen, ja, ogsaa fra den Stil, som fandtes i de berømte Cirkulærer fra forhenværende Minister Kragh, der fik mangen Arbejdsløshedskasse-Tillidsmand til fortvivlet at klø sig i Nakken og spørge: Hvad mener egentlig Ministeriet? Kunde man ikke komme bort fra dette fortvivlede Sprog?

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt ønskede, at der skulde være mere Form og Indhold, større Højhed over Rigsdagens Aabning, og for at opnaa dette anbefalede det ærede Medlem, at man skulde oplæse det kgl. aabne Brev. Maa jeg takke den højtærede Statsminister, fordi han *undlod* at oplæse dette kgl. aabne Brev. Vi Socialdemokrater maa jo være en særlig Slags Mennesker, for man beskæftiger sig i høj Grad med, om vi rejser os, eller vi ikke rejser os — naa, det er for Resten ligegyldigt, om vi rejser os eller ej, for det er galt begge Dele. Men naar jeg endelig skal rejse mig op i Højtidelighed, skal det i hvert Fald være for noget, som jeg ikke uvilkaarlig kommer til at trække paa Smilebaandet af, og uden at ville fornærme nogen, heller ikke Rigets højeste Embedsmand, vor høje Monark, maa jeg sige, at jeg kan nu ikke høre eller se de mange kongelige Titler, uden at jeg uvilkaarlig kommer til at smile. Nu er det min Henstilling, og her kan det vist ikke nytte, at jeg henstiller til det højtærede Ministerium, for disse Titler siges jo at være et kongeligt Prærogativ — at de skal forsvares med et saa frygteligt Ord, er jo ret betegnende —, men kunde man ikke henstille til den høje Monark at faa strøget alle disse meningsløse Titler fra Oldtiden. Kongen skal jo være en meget ligefrem Mand — en vis Del af Pressen faldt i sin Tid paa Maven af Begejstring, fordi han kaldte sin høje Gemalinde for slet og ret: min Kone —, og skulde det da ikke være muligt at faa den høje Monark til at begribe, at det vilde tage sig langt bedre ud, hvis der stod: „Jeg, Christian, Konge af Danmark og Island, bekendtgør" i Stedet for alt det andet, som fornuftige Mennesker ikke kan lade være at trække paa Smilebaandet af. Ja, nu løber jeg naturligvis Fare for at komme til at krænke det ærede Medlem Hr. Hendriksens urdanske Følelser, og han vil naturligvis tale om vor stolte Fortid og vore stolte Minder, som særlig skal have bundfældet sig i den danske Konges mange Titler. Jeg er imidlertid af den Mening, at Danmarks Historie er lærerig, men nogen egentlig Anledning til Stolthed giver den ikke. Naar en Mand har været rig og velhavende, haft store Jordegodser, har kunnet faa næsten alt, hvad han pegede paa, og han saa ved Svir, Dobbel og Børsspil har sat det hele over Styr, ja, saa kan han lære af sin Fortid, men jeg tror ikke, han gør vel i at være stolt af sin Fortid; jeg tror hellere, han skal tage fat med begge Hænder paa en ny Bov og lade være med at gøre de Dumheder om igen, han har begaaet i Fortiden. Paa samme Maade har vort kære Fædreland Danmark en Gang været saa stort og mægtigt, at dets Konge herskede over Vender og Gother — ja, det var inden man begyndte at slaa Hjerneskallen i Stykker paa dem — og var Hertug baade her og dèr. Saa stort og mægtigt har Danmark været, men efter Krig paa Krig, efter mere og mere Militarisme er Danmark blevet mindre og mindre lige indtil vore Dage. Naa, ikke desto mindre, der er Krummer og Kræfter endnu i det danske Folk, ikke alene i dem, der som det ærede Medlem Hr. Pinstrup bor ude paa Landet, men ogsaa i Haandværker- og Arbejderstanden, der bor herinde i Byerne, og vi er rede til at tage fat med begge Hænder. Men Arbejderne vil i hvert Tilfælde forlange, at vi skal lære af Fortiden og ikke gøre Fortidens Dumheder om igen. Er